

Slza pro dračího pána

Hanina Veselá

edice Pálčík

Hanina Veselá

Slza pro dračího pána

Asterion

1. kniha edice Pulčík

Vydal Jiří Reiter,
nakladatelství Mytago 2014
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-06-9

I. Krysí díra

Plazila jsem se lepkavou tmou, obklopená tepajícím životem. Z dřevěného obložení větrací šachty sálala energie a její vibrace zintenzívněly, kdykoliv jsem se přiblížila k místům s větším počtem lidí. Císařský palác přetékal emocemi. Vnímala jsem cizí myslí, různě světélkující body v moři černoty. Kolem mne proplouly utopické cíle, myšlenky plné msty a nenaplněné ambice. Prodírala jsem se jimi a postupovala dál šachtou po kolenou, a když bylo třeba, tak i po břiše. To, co jsem hledala, bylo velmi konkrétní. Oheň ve skle, který mě úplně oslnil, tím však nebyl.

„Chceš nás usmažit?“ otočila jsem se na ruku s olejovou lampou. „Jsme tu jak v rakvi, všude dřevo. Okamžitě to zhas!“

„Neječ na mě, nejsem tu prvně!“
V záři plamínku se blýskly bělostné zoubky. Vždyť je to ještě holka! Zrzka, stejně jako já. To v Plaveně není nic neobvyklého. Měla bych si dávat bacha. Jak to, že jsem se nechala takhle překvapit?

Vysvětlení se blyštělo přede mnou, na dívčině krku. *Athorské stříbro*. V jistých kruzích nabíralo na popularitě. Bez mnohaletého tréninku jste s jeho pomocí automaticky získávali odolnost vůči čtení myšlenek.

„Ležíš mi v cestě,“ pravila jsem jí, zatím ještě mile.

„To samý můžu říct já vo tobě!“ zkoumavě pohlédla na mou škrabošku a zlodějské rukavice. Sama nebyla vystrojená o moc důvěryhodněji.

Usmála jsem se na ni: „Ztrácíme tu čas, sestřičko. Já jsem starší, ty jen

mládě, takže vypadni. Dřív, než si to rozmyslím.“

Vleže jsem se ještě s nikým nerval.

„Nemusíš mi říkat, že tvý mládí je za zenitem, kočko. Odklid' si ty svý špeky do bezpečí a možná vo tobě nikomu neřeknu.“

Byla jsem v šoku. Je slepá nebo co? Já nemám široký pas, ale hrudník. A to je zatracený rozdíl! S cihlově červenými vlasy a těmi všemi pihami vypadám... maximálně na pětadvacet.

Povzdychla jsem si. „Když jinak nedáš.“

Máchla jsem pravačkou po amuletu na jejím krku a sykla bolestí. Zlodějka mé zápěstí zachytila. Zkroutila je silou, kterou bych od ní jakživo nečekala a přitiskla k dřevěné podlaze. Klouby druhé ruky mi škrtila o zuby.

Ani já nejsem včerejší. Popadla jsem šňůru s jejím amuletem volnou levačkou a škubla. Je libo trochu přidusit?

Zlodějčina pěst zmizela, aby se vzápětí vrátila. Na ohryzku mě něco zastudilo.

„Jseš rychlá, kočko, ale ne dost. Moje dýka tě dostala!“ zachrčela.

„Bez magických udělátek jseš vyřízená!“

Nechtěla jsem to tak snadno vzdát. Zalomcovala jsem uvězněnou pravačkou a volnou rukou znovu zatáhla za zlodějčinu šňůru. Amulet nechtěl povolit.

„Nedělej mi tu prostocviky a hejbej zadkem! Nerada bych vodsud' tahala mrtvolu.“

Po krku mi steklo něco vlhkého a plesklo to o dřevěnou podlahu. I bez ohníčku ve skle mezi našimi napnu-

tými pažemi bych poznala krev. Vlastní.

Pošimrala mě břitem znovu a důrazněji: „Jestli svý kosti nedáš do pohybu, už to nebude jen kůže!“

Nevěřila jsem, že by mě opravdu dokázala podřezat. Přesto jsem pustila její šňůru.

„Rozumná volba, kočko!“

To už jsem držela olejovou lampu. Záměrně jsem minula obličej, podle bolestného stenu to schytaly jiné citlivé partie – na hrudníku.

„Jseš pitomá? Postarala ses mi o parádní pucejře!“ zakňučela. „To nezamaskuju v žádnéjch šatech!“

„Ticho, zábo!“ sykla jsem a mnula si rozbolavělé zápěstí. Ta holka má stisk jako galejník! „Je tu s námi ještě někdo!“

„Kde?“ Konečně svou zbraň odtáhla.

„Za zdí. Slyším jeho myšlenky, jsem *psionička*.“ Ve skutečnosti jsem vnímala jen jeho přítomnost, ale potřebovala jsem na ni udělat dojem.

„Tak proto jsi šla po mém amuletu!“ stoupla jsem v jejích očích z kategorie *podřadná zlodějka* do kategorie *nebezpečná zlodějka*. „Jseš někdo, jako Modrej čaroděj, arcimág Zvin?“

Při vyslovení jména nejmocnějšího telepata v Plaveně mi naskočila koprivka. Co s ním má ta holka společného? „Nikdo není jako Zvin,“ ucedila jsem.

„Co ti ty tvý schopnosti ukázaly?“ ignorovala mou poznámku.

„Když ti to povím, mohu dál?“

„Pro mě za mě. Jestli je tam ten, kdo myslím, poslechnu si to vodsud a můžu se zdekovat.“

„Je tam nějaký muž,“ promluvila jsem potichu. „Není to žádný mág, ale má velké sebevědomí. Jeho vědomí mezi ostatními přímo září. S někým dalším tam mluví. Slyšíš přes zeď jejich hlasy, ne?“

„Kdo je ten druhý člověk?“

„Kdokoliv. Jeho mysl je pro mě neviditelná. Může to být někdo z magiků,“ spekulovala jsem s rukou na amuletu, ukrytém pod zlodějským převlekem, „nebo jen výše postavený šlechtic s obdobnou telepatickou ochranou jako ty.“

„Ššš, kočko. Chci vědět, o čem si spolu povídaj!“

Privřela jsem oči. Také si to poslechnu.

Škoda, že ten druhý má neprůstřednou mentální ochranu. Bylo by zajímavé posvítit si na něj. Myšlenky

takto psychicky odolných osob čím nedokáží.

V nevelkém průchozím pokoji seděli u stolu dva muži.

První z nich měl na sobě slavnostní uniformu, jakou nosí špičky plavenského námořnictva. Byl pohodlně rozkročen, do desky stolu vyťukával prsty svižný pochod a tmavé oči upíral na protější stěnu, na které visela mapa Lendoru a Tary. Zobrazovala všechny známé oblasti s pupkem světa – Plavenou - Mořským císařstvím.

Muž stočil pohled k tmavému bodu uprostřed vod na samém cípu světa a promluvil ke svému společníkovi:

„Kotví v přístavu už dvě hodiny. Její příď končí dračí hlavou a její zád' dračím ocasem. Ten drak je celý pobitý

kovovými pláty, má emailové oči a v rozevřené tlamě slonovinové zuby. Je obecně známo, že dračí lodě se staví jen na jednom místě – na Ostrově Albatrosů, a všichni víme, co dokáží udělat s palubou.“

„Máš čerstvé informace, Výsosti,“ pronesl druhý muž.

Působil tak trochu jako aristokrat z arvedanského dávnověku. Byl vyšší postavy, měl ploché břicho a široká ramena. Vlasy, které svou barvou připomínaly oheň, nosil pečlivě zapletené do copu a spoutané kolem hlavy stříbrnou čelenkou. Uprostřed šperku byl vsazen kámen podobný safíru. Jeho hladce oholená tvář by byla docela přitažlivá, ale celkový dojem kazily oči. Nefritově zelené a stejně jako kameny, jejichž barvu nesly, studené.

Měl na sobě modré roucho se zlatými výšivkami. A také on upíral zrak na stěnu s mapou. Vnímal přítomnost žen za ní, i jejich nepravidelný tep.

Vidět je takhle pohromadě bylo zábavné. Jsou tolik odlišné, pomyslel si. A už si stačily vjet do vlasů. Bolest, kterou si navzájem způsobily, ještě neodezněla. Dokázal rozeznat její jednotlivé podtóny. Spálená kůže a lehká řezná rána. Ty dvě tygřice! Odehnal jejich pocity a obrátil svou pozornost zpátky do salonku.

Plavenský císař zabubnoval do stolu znovu a důrazněji: „V mých vodách kotví Kirbegovi korzáři. Proč jsi mě o tom nespravil?“

„Jsem tvýma očima, Výsosti. A spravit hlavu o tom, co viděly oči, vy-

žaduje trpělivost a čas,“ odvětil Zvin, aniž by přestal studovat stěnu.

Císař pozoroval zlaté výšivky na jeho rouchu a mlčel.

Modrý čaroděj Zvin odvrátil pohled od stěny: „Kirbegovi korzáři tu a tam potřebují nějakou komoditu a my sami máme zájem o jejich zboží. Obchod nezná hranic, Výsosti.“

Plavenský monarcha neměl náladu bavit se o obchodu. Přemýšlel, zda nepřivolat otroka s vodní dýmku. Na nervy. Nakonec řekl jen: „Předpokládám, že víš, co děláš a posádku té lodi dobře znáš.“

„Výsosti, na Dráčeti se plaví jeden z mých žáků,“ řekl Zvin a přitom se podíval na dveře. Právě se otvíraly.

Do kartografického salonku vstoupil jeden z císařských otroků. Nesl v ruce podnos s vodní dýmku a

vysázel před oba muže několik druhů tabáku. Císař tázavě otočil hlavu ke svému rádci. Ten se jen nevinně usmíval.

„Arcimágu, tvá moc je znepokojující,“ zabručel císař a protáhl náustek mezi rty. Dlouhé minuty bylo jediným zvukem v místnosti bubláni vody ve skleněné nádobě.

Má moc a znepokojující? podivil se upřímně Zvin. Ukazují z ní jenom zlomek. Abych získal to, co chci, to stačí! Znovu pohlédl na stěnu, zakrytou mapou a citrusová příchut' tabáku mu zhořkla na patře. Většinou to stačí, opravil se s krutou sebeironií.

Některých věcí, které chtěl, dosáhl, o jiných věděl, že je mít nikdy nebude. Nebo se to přinejmenším nezdálo pravděpodobné. A řadu věcí by mít mohl. Ženu v šachtě řadil do třetí ka-

tegorie. Pěstoval si ji celé roky. Staral se o ni s pečlivostí zahradníka, nechal ten nevšední talent vykvést pod rukama, a když měl konečně sklidit první plody, odměnu za svou péči, jeho „křehká květina“ zapustila kořeny jinde. Věděl, že toho rozhodnutí nikdy nelitovala. A stejně tak věděl, že si za to mohl sám. Poslední její myšlenka, když ho opouštěla, i po letech páčila jako sůl v živé ráně.

Ten muž, kterým byl, žil tisíce let. Během těch věků se stal tvrdým jako skála a lhostejným k osudům druhých. A ztratil lidskost. Snad právě proto ho ta tygřice navzdory mučivému odloučení pořád přitahovala.

Je lidská, možná až příliš lidská – pro plány, které s ní měl.

Tak rád by jí tehdy řekl, že... Ne, zadupal tu směšnou pošetilost hned

v zárodku. Ona svých skutků nelituje a on zrovna tak. Ani kdyby mohl, nezměnil by tehdy chování k ní, volbu slov...

Některé věci si nemohl dovolit. Byla by to slabost, které by dřív nebo později jeho nepřátele využili. A tak se obrnil a city, jimiž u jiných pohrdal, ukryl tehdy za všechna ta jízlivá slova.

A Khar ví, že to udělá znovu.

Měla jsem zavřené oči a stisknuté čelisti. Ze samého soustředění se mi udělaly vrásky. I zlodějka si té změny v obličeji všimla.

„Podařilo se ti nabourat se jim do hlavy?“ šeptla.